

Appel iværksat den 23. november 2018 af SC til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 19. september 2018 i sag T-242/17, SC mod EULEX Kosovo

(Sag C-730/18 P)

(2019/C 112/16)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: SC (ved Rechtsanwältin A. Kunst og avvocato L. Moro)

Den anden part i appelsagen: EULEX Kosovo

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede kendelse ophæves.
- Sagen fremmes til realitetsbehandling med undtagelse af det femte anbringende, og som følge heraf fastslås følgende:
 - EULEX har tilsidesat dets kontraktmæssige forpligtelser i forbindelse med opfyldelsen af kontrakten og ved anvendelsen af OPLAN og operationskonceptet (CONOPS) og de almindelige operationelle procedurer (SOP'er), dvs. SOP om Omstrukturering og SOP om Personaleudvælgelse, samt princippet om rimelighed og princippet om god tro, hvilket bevirker, at hun er berettiget til erstatning.
 - EULEX har tilsidesat sine ikke-kontraktmæssige forpligtelser over for appellanten, herunder hendes ret til retfærdige og rimelige arbejdsforhold (artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder), hendes ret til god forvaltning såvel som princippet om upartiskhed (artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder), hvilket bevirker, at hun er berettiget til erstatning.
 - Den interne prøve 2016 var ulovlig, og det var derfor ulovligt, at appellants kontrakt ikke blev forlænget.
 - EULEX tilpligtes at betale appellanten erstatning for det af hende lidte økonomiske tab svarende til 19 måneders nettoløn, med tillæg af dagpenge og lønforhøjelser, og 50 000 EUR som følge af den ikke-økonomiske skade, som hun har lidt på grund af EULEX's ulovlige afgørelser/handlinger.
- Subsidiært fastslås følgende:
 - Sagen hjemvises til Retten med henblik på realitetsbehandling.
 - EULEX tilpligtes at betale sagsomkostningerne i første instans og i appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med sin appel gør appellanten gældende, at Retten havde kompetence til at træffe afgørelse i den af hende anlagte sag. Den begik en retlig fejl ved at fastslå, at søgsmålet delvist ikke kunne antages til realitetsbehandling, delvist var retligt ugrundet.

Til støtte for appellen har appellanten fremført fem anbringender.

Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 272 TEUF, eftersom Retten begik en retlig fejl, idet den omklassificerede det tredje klagepunkt (dvs. appellants søgsmål i henhold til artikel 272 TEUF med påstand om, at det fastslås, at den interne prøve 2016 var ulovlig og at det derfor var ulovligt, at appellants kontrakt ikke blev forlænget) til et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF og afviste søgsmålet.

Retten havde ikke kompetence til at foretage denne omklassificering, som var i strid med appellanterns hensigt. Retten begik en fejl, idet den afviste at lade hende give udtryk for sine synspunkter.

Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 272 TEUF, appellanterns adgang til effektive retsmidler i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og princippet om ligebehandling, for så vidt som Retten begik en retlig fejl, idet den fastslog, at den ikke havde kompetence i henhold til artikel 272 TEUF til at træffe afgørelse vedrørende den tredje påstand og om sagens realitet.

Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at den sag, der var anlagt i henhold til artikel 272 TEUF med påstand om, at den interne prøve 2016 var ulovlig og at det derfor var ulovligt, at appellanterns kontrakt ikke blev forlænget, var et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF, og at disse afgørelser ikke var baseret på regler vedrørende kontraktforhold, men at de udgør administrative foranstaltninger, som ikke kan anfægtes i henhold til artikel 272 TEUF.

Det tredje anbringende vedrører (i) en tilsidesættelse af SOP om Omstrukturering og SOP om Personaleudvælgelse, retten til god forvaltning, herunder princippet om upartiskhed, og en manglende begrundelse for så vidt som Retten begik en retlig fejl, idet den fastslog, at den manglede forlængelse af appellanterns kontrakt var begrundet med, at hun ikke havde bestået den interne prøve 2016.

Retten tog ikke stilling til de argumenter, som appellantern havde fremført i forbindelse med det første, det andet og det tredje anbringende til støtte for sit søgsmål, dvs. om, at hun ikke havde bestået den interne prøve 2016, fordi formanden for udvælgelseskomitéen ikke havde erklæret sig selv inhabil og ikke var blevet afsat på grund af en interessekonflikt og partiskhed fra hendes side.

Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF, eftersom Retten begik en retlig fejl, idet den frifandt EULEX i det søgsmål vedrørende ansvar uden for kontraktforhold, der var anlagt til prøvelse af den interne prøve 2016 og den manglende forlængelse af kontrakten. Appellantern havde anlagt et anerkendelsessøgsmål, og derfor kunne erstatningssagen antages til realitetsbehandling.

Det femte anbringende vedrører en tilsidesættelse af (i) artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF samt appellanterns rettigheder i henhold til artikel 31 og 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (ansvar uden for kontraktforhold) og (ii) tilsidesættelse af artikel 272 TEUF og artikel 340, stk. 1, TEUF samt kravene i indkaldelsen af ansøgninger om bidrag 2014 (ansvar i kontraktforhold), idet Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at de erstatningssøgsmål, der var baseret på ansvar i og uden for kontraktforhold og hvori der var nedlagt påstand om, at de gentagne opfordringer om at tage en køreprøve chikanerede appellantern, var ugrundede.

EULEX's gentagne opfordringer, som tvang appellantern til flere gange at tage en køreprøve til trods for, at EULEX var bekendt med hendes handicap, hvad angår hendes højre hånd, var ulovlig. Som følge heraf har hun lidt en ikke-økonomisk skade, som bevirker, at hun er berettiget til erstatning.

Appel iværksat den 26. november 2018 af Gugler France til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 25. september 2018 i sag T-238/17 — Gugler mod EUIPO

(Sag C-736/18 P)

(2019/C 112/17)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Gugler France (ved avocat S. Guerlain)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret og Alexander Gugler

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 25. september 2018 i sag T-238/17 ophæves, idet der er sket en tilsidesættelse af EU-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 4, med hensyn til bedømmelsen af risikoen for forveksling som omhandlet i EU-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 1, litra b).